

ריפוי מהשורש לבניית חוסן יציב

לפעמים אנחנו כל כך ממהרים להחלים, שאנחנו לא שומעים את מה שהצרות שלנו מנסות להגיד לנו!

ד"ר ברכה קליין תאיר

מראת ידע 7/2024

האם יסודות החיים שלנו נכונים, יציבים, מאפשרים לצמוח, להתחדש?
מהי 'אבן הראשה' שמייצבת יסודות אלה?

"זוהי הודעה מוקדמת כללית אל פלנטה כדור הארץ

חברינו,

עתה, במשך תקופת מעבר זו, אנחנו מחויבים להעביר לכם את כל האמיתות.

אירועים המתרחשים על הפלנטה שלכם ברגע זה ואשר יתרחשו אינם ללא סיבה כלל. כל אירוע הוא כוללות של שרשראות התלויות בשרשרת של גורם ותוצאה. על אף שאין זה רצוי, אסונות טבע יגדלו במספר על הפלנטה שלכם, אזור אחר אזור. הסיבה מדוע שכבת האוזון נפתחה היא מכיוון שכל התאים הארציים מחויבים להתרגל לאלומות קוסמיות. תאונות גרעיניות הן כל אחת מהן הרכבה רדיואקטיבית. ההקרנות הסגוליות מעבר לאוזון הן העברת המידע אליכם שמעבר לממד הזה והן התגבורות של (עוצמת התנגודת) בהתאמה לתקנת הדרוג. הכול מתרחש באופן טבעי, בשיטות טבעיות, על-ידי השפעות גבוהות של חובדי אנרגיה שצעיפם הוסר. מכיוון שבמקרה והפלנטה שלכם לא תקבל את האנרגיות העל-טבעיות האלה, היא עלולה להיפך לענן חול ולא תוכל להיכנס למנהרת האנרגיה המועצמת אליה היא נמשכת ברגע זה.

גאולת הפלנטה שלכם מתאפשרת בלבד על-ידי צבירת האנרגיות האלה במערכת שלה כולה. כל הדברים האלה יגרמו לכם להשיג תנגודת כוללת בעת הכניסה לתוך האטמוספירה המועצמת הזאת. מהסיבה הזאת, הפלנטה שלכם יחדיו עם כוללות הישויות החיות עליה, משיגה תנגודת החודרת מבעד לכל תאיה, בהיותה כפופה לממטר של זרם קוסמי חזק, על-ידי שיטה אותה אנחנו מכנים שיטת ההרכבה. בעתיד, הפלנטה שלכם אשר ספגה את האנרגיות האלה תעבור מבעד לחור השחור הזה, בעזרת התנגודת האנרגטית שהשיגה, מבלי להתפרק לחתיכות בדרך כל שהיא, בזמן קצר כלילה אחד, במדיום של שינה עמוקה בו איש לא יחוש דבר. לידה מחודשת - התחלה חדשה - תקופת חיים שנייה. להיפגש כולנו יחד בעולמות נפלאים (כמו המעבר מבעד למנהרה- מממד 3 לממד 4 - של 1981).

סולח" ("ספר הידע", חוברת 36, 1989)

סולח (הרחמן-כל, מטטרון, אחד משמות האל התפעולי) פונה אלינו בדחילו ורחימו ומתאר לנו את הסיבות למערכת הייסורים שאנחנו חווים וכל תופעות הטבע ההרסניות: הסיבות קשורות לשרשרת סיבה – תוצאה הן הפרטית והן הכללית. יחד עם זאת, דווקא אירועים מייסרים אלה מביאים איתם גם תקווה: פתיחת חורים/ערוצים להמטרות קוסמיות רדיואקטיביות המזרזות את תהליך הטיהור והריפוי ומגבירות את התנגודת (החוסן) של תאי הגוף, כדי שבסופו של התהליך נוכל לעבור בשלום דרך חור שחור אל מציאות האמת. כלומר, התקלפות מהחומר, מהמסכים, מהמלבוסים, מעצי הדעות, מהמידות הרעות, מרגשות רעילים כמו קנאה, כעס, חרדה, פחד, טראומות ועוד פגעי הנפש הבהמית, מאינספור נתיבים/גישות, בעזרת אנרגיות קוסמיות מכאיבות הפועלות כמו 'מכונת כביסה', בסופו של דבר חושפות את מהות האור שאנחנו ומעצימות את התהליך האבולוציוני שלנו אל עבר התכלית. כלומר, הן מקלפות את 'המוץ' ומשאירות את 'התבן'.

מדוע כל הרגשות הרעילים העוצמתיים, כל הבעיות הנפשיות – פיסיות, תת המודע הבהמי יוצאים לאור בגדול דווקא היום?

תבואו ותגידו בגלל המלחמה או בגלל המתח ואי-הודאות בחיים. נכון, אבל הם רק האמצעי ולא הסיבה. מלחמות, ייסורים, רעידות אדמה, התפרצות הרי געש, מחלות, משברים הם כולם לחץ קוסמי הגורם לפני הנפש הבהמית שלנו שניהלו את חיינו כל כך הרבה שנים לצאת לאור על מנת להירפא ולהיטהר. הם רק משקפים את הבורות שלנו שייצרה במשך שנים את כל הקליפות, את כל המלבוסים הכבדים העוטפים אותנו בתוכנו ומונעות ממהות האור להתגלות. הם גורמים לכל הבעיות הנפשיות, לכל הטראומות, לכל הרגשות הרעילים, לכל הפחדים והחרדות להיות במוקד התהליך האבולוציוני כדי להשיג נפש קדושה. כל האמונות שעוצבו עד כה על ידי מנגנוני ההשפעה השונים נקראות לסדר חדש (אי אפשר יותר להאשים את האחר). כל פני הטבעות בשרשרת סיבה – תוצאה שאנחנו הופכים בו זמנית גם לסיבה וגם למסובב, גם לגורם וגם לתוצאה, כי ההתחלי והסופי אוחדו. הרעב התמידי של האגו לעוד מחיאות כפיים, לעוד אהבה כביכול, לעוד התמכרות כזאת או אחרת, מאבד את כסא הכבוד.

שורשים שליליים הנטעים בתוכנו בילדותנו או בגלגולים קודמים, מתפרצים היום החוצה כעץ עבות עם ענפים רעילים ומסוכנים. דרוש טיפול שורש חיובי כדי להירפא (להפסיק את המשיכות השליליות ולהגביר הפקדות חיוביות).

האם אפשר אחרת?

ודאי, אפשר לרפא, לתקן, להתעצם בעזרת אנרגיות רוחניות - אדוניתיות ובעיקר, בעזרת אור עליון.

אז מדוע אנחנו כל כך מטומטמים? מדוע אנחנו בוחרים לסבול? מדוע רבים מאיתנו מחכים להידוק חבל התלייה? מדוע אנחנו בוחרים למחזר את מאפייני שעבוד מצריים והמכות?

"אנחנו מציצים דרך חור המנעול ומהמעט שאנחנו רואים מקישים על עולם ומלואו" (בולצמן).

אנחנו והחיים שלנו הם תוצר של 'חור מנעול'!!!

- ← כל עוד הדעת שלנו נעולה מאחורי 'חור מנעול', נמשיך להיות עבדי הרצון הפרטני – האנוכי – האגואיסטי – התועלתני. ההגה לחיינו בידי מנגנוני השפעה במקום בידי המהות שלנו. נמצאים בשדה קרב עקוב מדם בין מציאות החושך למציאות האור, בין מהות לאגו, בין עבדות לחירות.
- ← כל עוד הדעת שלנו בגודל של חור מנעול, נמשיך לחפש את המוכר והידוע ולהאשים את האחר. הסיפורים שאנחנו מספרים לעצמנו הם אלה שגורמים לנו סבל, מייסרים אותנו, מקטינים אותנו.
- ← כל עוד הדעת שלנו ממשיכה את שנת "החורף" שלה, נמשיך לייצר רגשות רעילים ומחשבות 'מוץ'.
- ← כל עוד אנחנו פועלים כמערכות מכאניות – פונקציונליות, נמשיך לפעול לפי ניוטון:
 - החוק הראשון של ניוטון - עקרון ההתמדה, קובע שבהיעדר כוח גוף לא יואץ. כלומר, הוא יתמיד במנוחתו או במהירות קבועה לאורך קו ישר.
 - החוק השני של ניוטון קובע כי תאוצתו של גוף עומדת ביחס ישר לכוח הפועל עליו וביחס הפוך למה שלו.
 - החוק השלישי של ניוטון קובע כי כנגד כל כוח פועל יש כוח נוסף השווה בגודלו אבל הפוך בכיוונו (למשל חוק שיווי המשקל).

פשוט איננו מסוגלים לעשות שימוש נכון בשכלנו! אנחנו שוחים עם יד אחת, רצים עם רגל אחת, עפים עם כנף אחת. רובינו חיים מתחת לפוטנציאל אדיר העומד לרשותנו. נחשבים "למתים מהלכים" נעדרי עוצמה, מחפשים כל הזמן קביים להישען עליהם.

מאחר ורובנו לא מתעסקים בדעת, אלא נסחפים עם זרמי החיים שאחרים יוצרים, אין יום שעובר, אין מעגל נשימה שהשלמנו בלי שחוינו התנסות קשה, גילוי מאיר עיניים, בעיה חדשה, כאב חדש, שיעור חדש. הכל שיעורים קרמאתיים מגלגולים קודמים שעוד לא טופלו או מהקיום הנוכחי המשופים כאן ועכשיו. בכל תקופה של הוויה, האירועים חוזרים על עצמם אם עדיין לא למדנו את השיעור. בדרך זאת אנחנו משלימים את אבולוציית המהות שלנו.

במילים אחרות אנחנו **לכודים בארציות** (בבית הכלא של האגו), נמצאים **בגלות הדעת** (בורות) **ומפחדים מאי-ודאות** (מפחדים ממציאות האמת שהיא מעבר לצורה, מהאור). אנחנו, במודע או שלא במודע, מאבדים את המעלות האמיתיות שלנו ונכנסים 'למאורת השפן', למערה של אפלטון, לבית הכלא החשוך של האבולוציה הארצית. אנחנו מניחים לספר לחשוב במקומנו, למדריך רוחני להחליף את מצפוננו ולרופא לקבוע את ריפוינו. ממשיכים לבנות יסודות חיים ללא תשומת לב ראויה, ללא הכרה. אוחזים בקונבנציות ארגוניות ואישיות לא

רלוונטיות. מלאים בעצי דעת/פרשנויות. בעלי רשימת מלאי ארוכה של זהויות וטיפולוגיות אישיותיות. מפירים את החוקים הקוסמיים (שוברים את הכלים), במיוחד את חוק שיווי המשקל (מחסרים או מיתרים); מקבעים דואליות: אני – אתה, שלי – שלך, או...או, פנים – חוץ, טוב – רע, גאווה – יהירות - אנוכיות, כעס – קנאה – שנאה, צדקנות – שליטה – פחד, התניות – תגובתיות – חשבונאות.

אין עני או עשיר אלא מדעת!

אין נכשל או מצליח אלא מדעת!

אין חולה או בריא אלא מדעת!

אין מדוכא או מאושר אלא מדעת!

הכל קשור לעוצמת התודעה – מחשבה – מודעות להן אנחנו נותנים כוח. ליכולת שלנו להבין לעומק קשר סיבה (שורשית ולא סימפטומטית) תוצאה. ומה לעשות ורובנו נמצאים בגלות הדעת???

בריאות לכן היא מצב של תקשורת תת אטומית מושלמת, חיובית, מיטיבה, מאחדת, משפיעה (הפקדות חיוביות), וחולי הוא מצב שבו התקשורת משתבשת, מפלגת, מחוררת (קצר בחשמל, משיכות שליליות). תקשורת משתבשת כאשר אנחנו נותנים כוח למחשבה סימפטומטית, מכאנית – פונקציונלית, המפרה את חוקים אוניברסליים המנהלים את הבריאה כולה. השיבוש מנתק אותנו מאור עליון, התדר שלנו נשבר, השדה המגנטי הופך למחורר, ומיד מופיעה התוצאה הכואבת. כלומר, קוסמוס רק מגיב למה שבאמת נמצא בראש שלנו, לחיוב או לשלילה.

"אני בטוחה שלא קיים רופא בעולם בכל תקופה שהיא בהיסטוריה שריפא משהו. המרפא של כל אדם

נמצא בתוכו. רופאים טובים הם אלה שמזהים יכולת זו אצל האדם."

(מסר האנשים האמיתיים", מרלו מוראגו)

"אין מחלה שאי אפשר לרפא. יש רק היעדר של כוח רצון – הבנה עמוקה.

אין צמח שאין בו תועלת, יש רק היעדר של זיהוי."

(אבן סינה, רופא, פילוסוף, מדען פרסי)

אם בריאות/מחלה/בעיה הם תוצרי המחשבות להן אנחנו נותנים כוח, לא פלא שאנחנו מייצרים קצרים תקשורתיים המביאים עלינו את כל הייסורים, כי רובנו עסוקים ב'אקמולים', בהשתקת הסימפטומים, בפיתוח טכניקות ונתיבים המעצימים רצון אנוכי, בסיבה – תוצאה מתחת לשמש (בגלל דעת מוגבלת). לכן אנחנו זקוקים לצלצול התעוררות. כי במציאות לא קורה שום דבר רע, אלא קורה הנבון שמסייע בידנו להתעורר ולהתקדם אבולוציונית. כל מה שאנחנו חווים, הנו חומר הגלם לבריאת החדש.

ריפוי מהשורש מתמקד בטבעת התחילית והסופית של שרשרת סיבה – תוצאה שאנחנו. כלומר, מנקודת המוצא המוארת של גן המהות שלנו ומהטבעת האחרונה הקארמתית אותה עלינו להשיג בשלב הסופי של תוכנית האבולוציה שלנו. מאחר ותודעתנו מצועפת, קוסמוס חיבר עבורנו את הטבעת התחילית והסופית וכל התכנים של השרשרת כולה נחשפים כאן ועכשיו. ככל עצי הדעת, המידות, היכולות שפיתחנו והממדים שהשגנו במהלכי תקופות חיים שונות, יוצאים היום לאור כדי שנגזום את כל הענפים הקוצניים ונרפא את כל המכאובים (הענף אינו יותר מקום לנוח עליו או להישען עליו) ונגלה את השורש. אין צורך לחזור ולהתגלגל שוב ושוב. השמיים פתחו את שעריהם עבור כולנו.

לפיכך, ריפוי = תיקון התקשורת התת אטומית, אינו עוסק יותר ברגשות, בהתניות, בקיבעונות, במידות רעות, כי הם הדלק של נפש בהמית. אלא, **מתמקד בתנועה המושכת אור עליון ומביאה ריפוי בלי לגעת בבעיה עצמה.**

לריפוי אם כן 4 מטרות:

1. תיקון התקשורת התת אטומית.
2. שינוי הצורה של האשפה השלילית על ידי רטטים חיוביים של מחשבה מיטיבה.
3. פיצוח הצפנות ארכיבי המוח על מנת שנוכל ללשחרר מהכלא את כל התכנים, במיוחד את אלה הדורשים ריפוי.
4. יצירת קוארדיננטה בין הבינה/שכל...ללב/אהבה אלוהית (בינת הלב) על מנת שנהיה מסוגלים לשנות צורה לתבניות המחשבה.
5. להיות בתנועה אוטופואטית של משיכת אור, איסוף עוצמה לעוצמה וטיפוס (self-creation), ולא בתכנים/ידע.

אפשרי אך ורק אם נציית לתקנות הקוסמיות; נהיה בהלימה עם מחשבת הבריאה, חוקיה, תקנותיה, תוכניותיה!!!

כן יקרים, בלי רופא, בלי תרופות (להוציא מקרי קיצון), בלי מטפל, פסיכולוג, מאמן, מכונאי, ניתן לרפא את הגוף – הנפש – השכל שלנו (הרוח אינה זקוקה לריפוי/תיקון). עושים זאת בעזרת המערכת האוטו פואטית ובעזרת מצפן הניווט: כוונה – רצון – אמונה – מצפון < מחשבה < תודעה > שינוי צורת התאים.

בספרו "הביולוגיה של האמונה" כתב ליפטון כי "אנחנו לא קורבנות של גנים אלא אדונים לגורלנו ולבריאת מציאות קיומנו" (אפיגנטיקה = שליטה על הגנים ממסרים המתקבלים מבחוך/ מחשבות). התאים הפיסיים שלנו מנהלים על ידי **מודעות – תודעה אוניברסלית** > במחשבה: רצון - אמונה - פרדיגמות - מצפון.

היכולת לרפא טמונה בגן המהות שלנו, גן האוב, מעיין **המחשבות** שלנו מכל הזמנים, המתחבר עם תא הזיגוטה ומביא את תאי החומר לידי קיום כגוף מוכלל (היכולת האוטופואטית) בעזרת תודעת מהות. גן המהות מביא אתו את תוכנית הנשמה לאבולוציה. לפיכך, גן המהות נמצא בכל גרעין תא ביחד עם ה-DNA המכיל את רוב רובו של החומר התורשתי שלנו והוא אחראי לצמיחה ולהתחדשות שלנו.

2 המעגלים המוכללים; גן מהות/גן אור מעבר לצורה/שום כלום...גן חומר/DNA/צורה/חלל זמן מתופעלים יחדיו לטובת הבריאות הפיסית – נפשית – מנטלית – רוחנית שלנו, בעזרת מחשבה – תודעה. "כאשר רטטי הצליל שהתאים יכולים לקלוט מתאחדים עם מהירויות הצליל של התאים, כל תא נמס לתוך הצליל וברשותו באותו רגע תודעת יקום" ("ספר הידע", 54/541). לכן ניתן לומר כי לתאים שלנו מודעות אוניברסאלית הנמצאת בקשר עם אנרגיית האור (תאים בכלל ותאי מוח בפרט, אם כן מכילים מודעות ולא יוצרים מודעות). לפיכך "סודו של היקום הוא סודכם, הוא סוד הפירמידות" ("ספר הידע", 11/93). כלומר, **למחשבות להן אנחנו נותנים כוח יש אפקט פלצבו המפעיל את ה-DNA כדי לייצר חלבונים בריאים (או חולים) שיגרמו לתפקוד טוב יותר של הגוף.**

לאור הנאמר לעיל, ניתן לומר שרובנו אנשים 'חולים' מאחר ואנחנו נותנים כוח למחשבות 'מוץ' שלרוב מעצימות מידות רעות (הקללה/עצירת השפע):

1. רצון אנוכי/פרטני (חטא גן עדן) לעצמי בלבד, לתועלת אישית.
 2. הרצון לקבל לעצמי הפר ועדיין מפר את חוק שיווי המשקל (מייתר או מחסיר), החוק האולטימטיבי של הבריאה.
 3. הפרה של חוק שיווי המשקל בגלל דואליות (אני – אתה, שלי – שלך, או...או, פנים – חוץ, טוב – רע), מביאה רוע, ייסורים, קיבעונות (המזון של האגו).
 4. 12 גורמים שליליים:
- גאווה/יהירות/אנוכיות

- בעס/קנאה/שנאה
- צדקות/שליטה/פחד
- התניות/תגובתיות/חשבונאות

אם אנחנו לא רוצים להיסחף אל תוך המערבולת וכן להירפא, עלינו להיות אמיצים ולשאול:

- האם אנחנו מכירים את הכוחות המנהיגים את הקיום שלנו ביום יום (הכוחות הקוסמיים), או, פשוט נסחפים עם הזרם (הכוחות הארציים)?
- האם אנחנו מבינים את הסיבה שאנחנו בכלל נושמים – בעבור מה נבראנו (ממד נשימה בא לידי קיום עוד בטרם היתה אנרגיה טבעית/כלים/נשמות)? מה באנו להשיג בחיים אלה – מה הטעם לחיינו?
- מהן הסיבות להחלטות שאנחנו מקבלים? מדוע אנחנו ממשיכים לשכפל את המוכר, הידוע והבטוח? מדוע ההרגל כל כך עוצמתי (מזונו של האגו)?
- מדוע בחרנו להשקיע שלא במודע במציאות עצי דעת מלאי פרשנויות, קונפליקטים, סיסמאות חלולות במקום במציאות עץ החיים? במציאות של אמת של 'חור מנעול' במקום במציאות של האמת המוחלטת?
- לאיזו מחשבה אנחנו נותנים כוח ולמה (רצון – אמונה – מצפון)?
- מדוע אנחנו ממשיכים לשתות את השפע בתוכו אנחנו קיימים עם קשית ("האם דגים בים צמאים?")?
- מדוע אנחנו בכלל נפגעים, נעלבים, מכבים את האור גם של עצמנו וגם של האחר, לשוננו רעה, אוזנינו אטומות והראייה שלנו מוגבלת?
- מדוע אנחנו ממשיכים ללחוץ על "הברקס" במקום על הגז, כאשר טנק "הדלק" שלנו מלא ומחכה שבנוע?
- האם אנחנו משפיעים ממקום של נוכחות שקטה ועמוקה אשר מביאה השראה, או, מנסים להוכיח?
- האם אנחנו קשובים ל"קלפים" הסמויים שקוסמוס חילק לנו או מחפשים את הקביים החיצוניים כדי להישען עליהם?

רק התשובות שנייצר ברצינות ישחררו אותנו מעליבות הדעת, מהבורות, מהזהויות, מהטיפולגיות, מעצי הדעת, מההיסטוריה שלנו. אז נוכל להתמיר עימותים, קנאות, כעסים, כישלונות, פחדים, טראומות, חרדות לפלטפורמה אנרגטית עוצמתית (מעל השמש) שבכוחה להוציא אותנו מהביצה ההיררדותית שאנחנו עצמנו יצרנו, לפרוש כנפיים ולחזור לנקודת המוצא האמיתית שלנו כיצורי אנוש עילאיים ואמיתיים.

"אדם עשיר ומצליח פנה לאיש חכם כדי שיסכים להיות הגורו שלו וילמד אותו על האמת. הסתכל עליו האיש החכם ואמר לו בביטול: חזור למשפחתך וילדיך, זה לא בשבילך. אך האדם התעקש. ואז תפס אותו האיש החכם בשערותיו והטביע את ראשו במים. האיש פרפר. כשהוציא אותו שאל: כשהיית למטה במים, מה הכי רצית? ענה לו: אוויר לנשימה. אמר לו: כאשר תרצה לדעת אמיתית (כמו האוויר) מהי אמת, תבוא אלי". (מעשיות זן)

במילים אחרות, אם באמת באמת אנחנו מאוד רוצים להיות בריאים ולהתקדם בנתיב האבולוציוני אל עבר השגת התכלית, עלינו למשוך אור עליון (באור עליון יש רק אהבה, טוב מיטיב, השפעה).

מידות טובות (הריפוי #1):

1. קבלה ללא תנאי = כבוד ליצור האנוש: כבוד ל"נערי המעלית", "שים את אויבך ככתר על ראשך", "ואהבת את רעך כמוך".
2. היה טוב – חשוב טוב – דבר טוב.
3. אורך רוח אינסופי – סובלנות אינסופית – ענווה אינסופית.
4. אמונה/אמון ללא תנאי - חיבור לאהבה תודעתית (אור גלוי) – חיבור לאור עליון (אור מהות/אור גנוז).
5. עשה טוב - נתינה ללא תנאי – השפעה מיטיבה.

מדוע כל הרגשות הרעילים העוצמתיים, כל הבעיות הנפשיות – פיסיות, תת המודע הבהמי יוצאים לאור בגדול דווקא היום?

תבואו ותגידו בגלל המלחמה או בגלל המתח ואי-הודאות בחיים. נכון, אבל הם רק האמצעי ולא הסיבה. מלחמות, ייסורים, רעידות אדמה, התפרצות הרי געש, מחלות, משברים הם כולם לחץ קוסמי הגורם לפני הנפש הבהמית שלנו שניהלו את חיינו כל כך הרבה שנים לצאת לאור על מנת להירפא ולהיטהר. הם רק משקפים את הבורות שלנו שייצרה במשך שנים את כל הקליפות, את כל המלבשים הכבדים העוטפים אותנו

בתוכנו ומונעות ממהות האור להתגלות. הם גורמים לכל הבעיות הנפשיות, לכל הטראומות, לכל הרגשות הרעילים, לכל הפחדים והחרדות להיות במוקד התהליך האבולוציוני כדי להשיג נפש קדושה. כל האמונות שעוצבו עד כה על ידי מנגנוני ההשפעה השונים נקראות לסדר חדש (אי אפשר יותר להאשים את האחר). כל פני הטבעות בשרשרת סיבה – תוצאה שאנחנו הופכים בו זמנית גם לסיבה וגם למסובב, גם לגורם וגם לתוצאה, כי ההתחלי והסופי אוחדו. הרעב התמידי של האגו לעוד מחיאות כפיים, לעוד אהבה כביכול, לעוד התמכרות כזאת או אחרת, מאבד את כסא הכבוד.

שורשים שליליים הנטעים בתוכנו בילדותנו או בגלגולים קודמים, מתפרצים היום החוצה כעץ עבות עם ענפים רעילים ומסוכנים. דרוש טיפול שורש כדי להירפא (להפסיק את המשיכות השליליות ולהגביר הפקדות חיוביות).

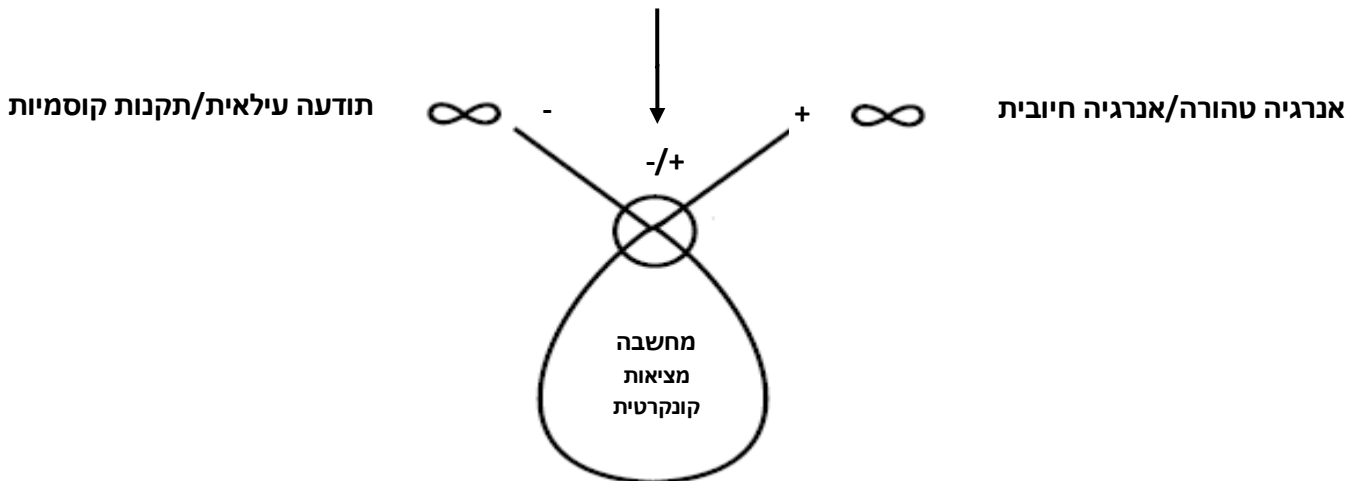
א. הנוסחה הקוסמית לבריאה, לטיהור וריפוי:

אנרגיה חיובית/טהורה/אמת-כל (+) + תודעת התקנה הקוסמית/המבחנים (-) + מהות/אהבה אלוהית/אור עליון (0) = יולדים מחשבה **בתוכה** נוצרת מציאות קונקרטית !!!

כלומר, המחשבה היא הכלי. היא **הופכת לרחם** היצירה הקונקרטית. לפיכך, המחשבה לה אנחנו נותנים כוח משקפת את איכות ועוצמת ההבנה העמוקה שהשגנו כתוצאה מההתנסויות/הקבלה (לפעמים אנחנו כועסים על המציאות), את איכות ועוצמת האנרגיה הטהורה שמשכנו/האמת/הנתינה (החסד). שלושתן; מחשבה – תודעה – אנרגיה, ביחסים רקורסיביים, מגדירות את כמות האור העליון/האהבה שאנחנו נמשוך לכלי וכמובן את תהליך הריפוי והעצמה.

אם אנחנו נותנים כוח למחשבה של 'חור מנעול' = סימפטומטית וניזונה ממידות רעות, מנפש בהמית, מרצונות אנוכיים – אגואיסטיים, הרי שאז נחסמת היכולת למגנט אנרגיה טהורה ואור עליון. עוצמת המבחנים המייסרים מתגברת.

מהות/אהבה אלוהית/אור עליון (0)

לפיכך, אם מבקשים אנחנו לשנות את המציאות, אותנו, את חיינו, עלינו **להנדס לאחור**: **מחשבה**: לאיזו מחשבה נתנו כוח ולמה? – **תודעת התקנה**: איזה חוק קוסמי אנחנו מפרים? מהו השורש/הגורם? – **אנרגיה**: מהם הרצון - האמונה - הכוונה/המצפון - הפרדיגמה המנהלים אותנו?

אז נדע האם הצלחנו להתחבר לאור עליון/לטוב ומטיב/לאהבה אלוהית, לאמת.

חשוב לזכור: קוסמוס רק מגיב למה שבאמת נמצא בראש שלנו, לחיוב או לשלילה.

כאשר אנחנו עובדים עם הנוסחה הזאת, אנחנו משפיעים על התאים. הם עוברים שינוי צורה מחומר דחוס למוח תא/לקריסטל של אור. כלומר, הגנים מגיבים גם למצב רגשי, ביולוגי, נויורולוגי, מנטלי, אנרגטי, רוחני פנימי וגם לסביבה חיצונית, תלוי בסוג הגירוי. ישנם גירויי דחק – הישרדות (כמו פחד, חוסר ערך, כעס, תסכול, חשבונאות, עוינות, חוסר סבלנות, פסימיות, תחרותיות, דאגה), וישנם גירויי דחף – אבולוציה (כמו הכרת תודה, אהבה, שמחה, השראה, שלוה, אמון, שלמות, נוכחות, העצמה, אופטימיות, תקווה, ביטחון). כאשר התאים עוברים שינוי צורה אמיתי, הם מסוגלים לעבור בשלום דרך שער הגאולה – חור שחור ולצאת ביקום.

2.

חשוב להבין: כל תבנית מחשבה לה אנחנו נותנים כוח נולדת בשכל – במוח: חוכמה/מודעות (ידע מבחוץ) – בינה/בינה (השגת הבנה) – דעת/היגיון (הבנה עמוקה, מסקנה לביצוע). מהמוח היא יורדת ונחקקת/נחרטת בלבו של האדם. כאשר המוח לא מתחדש, כך גם הלב. לפיכך, אנחנו עמוסי הרגלים, התניות, ציפיות, תגובתיות, חוסר הבנה, רדידות, רגשות רעילים... "הם אשמים", "בגללם", "למה זה קרה לי". התוצאות:

עימותים, קנאות, כעסים, כישלונות, פחדים, טראומות, חרדות וכד'. אנחנו שוקעים בביצה שאנחנו עצמנו יצרנו.

לא ניתן לאיין תבניות החרוטות רק על לוח לבנו, אלא אם נחזור למוח, למקור, למכונה האדירה והבלתי מובנית בעליל שאחראית ליצירת התבניות. כלומר, אנחנו קודם מבררים "סור מרע ועשה טוב". אין משמעות לטוב (התכללות, אחדות) אם תחילה אין הכרת הרע והסרתו.

הרע שהאדם חווה הוא טוב גנוז שאין האדם יכול עדיין להבין או לקבל.

לכן, חשוב שנהיה בבירור תמידי של mind sets, אמונות, פרדיגמות, רצונות, כוונות, ערכים. הכל מתברר במחשבה. עלינו להיות בבירור פנימי של תהליכי ההתפתחות שלנו: האם אנחנו אווזים בשורש הדברים, האם אנחנו פתוחים להשפעות השמיים, האם יש תכלית לקיום שלנו, האם אנחנו סומכים ונשענים על אדירותנו ועל היכולת הכל יכולה הקיימת בנו. כל הזמן לשאול את שאלת המפתח: לאיזו מחשבה אנחנו נותנים כוח ברגע ההחלטה ולמה? האם נדרש, לשנותה על מנת להביא תוצאות אחרות? כלומר, עלינו לחבר בין החקירה המדעית שהיא מחפשת (בינה), לבין האמונה הדתית-רוחנית שהיא יודעת (לב). החיבור ביניהם מאפשר לפרוש כנפיים לעבר הכוללות האוניברסאלית.

כל דבר בו אנחנו מאמינים, אותו אנחנו משתוקקים להשיג, החלום אותו אנחנו מבקשים להגשים, האמת בה אנחנו אווזים, הערך לו אנחנו נותנים כוח, אם רוחני ואם גשמי, מאפשרים ליקום לקיים את אשר ביקשנו לטוב/לרע. הכוונה – האמונה – הרצון – המחשבה – המצפון ביחד יוצרים את התבנית לה אנחנו נותנים כוח – COOKIE CUTTER (תבנית היא המכלול בין כוונה – אמונה – רצון – מצפון – מחשבה). היא זאת שמספיעה על עוצמת התודעה, ועוצמת התודעה על תהליך זיכרון התאים וקיצור הדרך למפגש עם גן המהות. ככול שהתבנית מהדהדת למהות, לשורש, למקור, עוצמתה תהיה דומה לפצצת אטום.

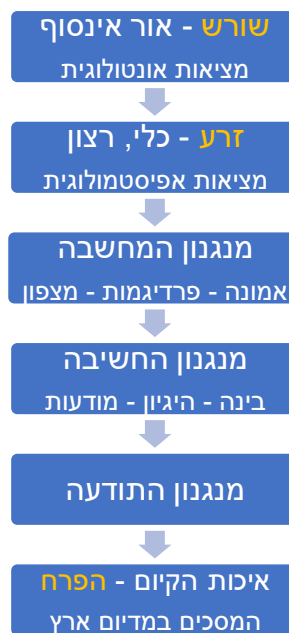
"כדי לדוג דגים יש צורך במכמורת. אבל ברגע שדגת אותם, אינך צריך יותר את המכמורת. כדי לתפוס עכבר יש צורך במלכודת. אבל ברגע שתפסת אותו, אינך צריך יותר את המלכודת. כדי לתפוס משמעות יש צורך במילים. אבל ברגע שיצרת משמעות, אינך צריך יותר את המילים. מי ייתנני אדם ששכח את המילים על מנת להחליף איתו מילה".

מכאן, ה- COOKIE CUTTER שלנו הם הסיפור המרכזי של חיינו. הם **שיטת התיג** שלנו את עצמנו ואת המציאות. חלק מהעדשות מאפשרות לנו לראות רק את עולם החומר (הן הדומיננטיות בחיינו, ממד 3), אחרות מאפשרות לנו לראות גם את עולם היצירה (ממד 4), מעטות את עולם הבריאה (ממדים 5-6-7), וכמעט ולא בנמצא את עולם האצילות (ממדים 8-9-10). ככול שהעולם גבוה יותר, העדשה חייבת להיות חדה יותר, ברורה יותר עד שהיא הופכת לנטולת צורה (מעבר לחומר)!!!

מחשבות עטופות במעטה אנרגטי שלילי מייצרות שליחים כימיים היוצרים רגשות שליליים כמו פחד, כעס או זעם. רגשות אלה מחזקים עוד יותר את המחשבות השליליות שלנו ואת ההתנהגויות המקובעות. השדה המגנטי הופך למחורר, ומיד מופיעה התוצאה הכואבת. מחשבות עטופות במעטה אנרגטי חיובי מייצרות שליחים חיוביים המסייעים בידי המוח לשחרר הורמונים שגורמים לנו לתחושת אושר, סיפוק, התאהבות, אומץ. אז, משימות מורכבות והיכולת למגנט מושגות די בקלות.

ככול שההתמכרות הרגשית גבוהה יותר, כן חזקה יותר התגובה המותנית לגירוי חיצוני.

"מסתכלים על זה היום כמו שהסתכלו לפני כמה שנים על פענוח הגנום. תיאורטית אפשר לטפל בכל מחלה עם רנ"א, כי הרנ"א קובע הכל", מצהיר פרופ' אבי שרודר מהטכניון. "בתוך עשור נראה הרבה מאוד תרופות מבוססות mRNA חלקן למחלות גנטיות קשות מאוד, כולל מחלת הסרטן".

בשורה מרעישה על משהו אחד, שורשי, מהותי, המסוגל לרפא מחלות שונות. פריצת דרך יוצאת דופן!
במשך שנים פרופ' וייסמן ושותפתו קתלין קריקו, נכשלו פעם אחר פעם, למרות שידעו עמוק בתוך מהותם כי הם בביוון הנכון לפריצת דרך ברפוי.

הדנ"א בתא מכיל את הקוד ליצירת כל החלבונים שמאפשרים לתא ולגוף לחיות. אבל כדי לייצר בפועל את החלבונים, התא משתמש בתעתיק של הדנ"א, שנקרא mRNA. בעוד שהדנ"א שמור היטב בגרעין התא, תעתיקי ה mRNA יוצאים מהגרעין לנוזל התא לטובת ייצור החלבונים. הם שורדים שם זמן קצר שבו הם מציגים את תעתיק הקוד לריבזום, שהוא מעין מכונה בתוך התא שקוראת את הקוד ומייצרת על פיו את החלבון הספציפי שהוא מקודד לו. הריבזום מייצר אלפי עותקים של אותו חלבון ממולקולת רנ"א יחידה. כלומר, הרפוי נמצא בשליח = בתנועה (mRNA).

קריקו וייסמן הבינו שאם יצליחו להיכנס לתא, יוכלו לעשות שם כמעט כל דבר: למשל, להציג קוד תקין כדי לטפל בבעיה שנובעת ממוטציה שגורמת לקוד שגוי, או להציג קוד של פתוגן כדי לאפשר למערכת החיסון ללמוד אותו וכך לייצר חסינות כנגדו. במילים אחרות, הם חקרו כיצד להכניס מודיפיקציות טבעיות אל ה-רנ"א, על מנת שמערכת החיסון תקרא את ה-רנ"א כטבעי של הגוף ולא תשמיד אותו כפי שהיא עושה לרנ"א של פולשים.

ואוורוווווווו כמה זה דומה לתהליך האבולוציוני. המון 'פולשים' רעילים נכנסים לגוף שלנו: מנגוני השפעה המשפיעים על התודעה/מחשבות ויוצרים שדה מגנטי שלילי. שדה זה מחורר את הכלי ומזמין פנימה מחלות רבות (משבש את התקשורת התת-אטומית).

אלא שהעוצמה השלילית היום היא כל כך דרמטית עד כי כל התרופות הקיימות כבר לא מצליחות כביכול לרפא את הענפים/הסימפטומים. נדרשת תנועה חדשה שתשתול ב"רנ"א" (המוליך = המחשבה) מודיפיקציות חיוביות כמו האור על מנת להביא רפוי שורש.

כאן עלינו להבין; הידיעה שלנו לא עוסקת בעובדות או באובייקטים הנמצאים שם בחוץ, אלא בדרך בה אנחנו תופסים את מה שמקודד במוחנו = שרשרת סיבה - תוצאה. לפיכך, ההגדרות, התגובות, ההתייחסות שלנו למציאות הכביכול חיזונית לנו אינם הוכחה לאמת, אלא תיאור העסקה שאנחנו עושים עם העולם – יצירה פנימית (in-formation) הנבנית במוחנו ומתייחסת לעבר – עתיד – הווה שלנו ושל האינטראקציה עם סביבתנו (סדרת פיבונאצ'י). לכן, כדי לאחוז בשורש סיבה – תוצאה עלינו להתעסק **במתמטיקה רוחנית!!!**

חשוב לדבר ולשמע את המהות ולא את המילים. חשוב להשיג הבנה עמוקה שורשית. חשוב להפוך למאסטרים אוטופואטיים; אדוני הקיום אוחדים בהגה החיים בידיהם, מנותקים ממנגוני ההשפעה, עירומים מכל ה'מוץ' וחווים חופש אמיתי, שלוה, אושר.

ב. תהליך הריפוי:

בכל נגע קיים **עונג** (סיכול אותיות. אותיות הם צינורות אנרגיה). בכל **רע** קיים **טוב**. בכל **כישלון** טמון **הפתרון**. בכל **מחלה** נמצאת גם **החלמה/חמלה/ריפוי**.

אם נוסחת הבריאה/הריפוי עובדת עם שורש הבריאה: אנרגיה טהורה/האמת – תודעה עילאית/החוקים הקוסמיים – אור עליון/אהבה/השפעה = מחשבה יוצרת, הרי שתהליך הריפוי הוא **TOP – DOWN**.

כל שורש הוא ניטרלי במהותו; הוא טוב, מיטיב, אוהב, פוטנציאל אינסופי, משפיע. היכולת שלנו למשוך שורש זה אל הכלי שלנו, או למנוע ממנו למלא אותו הוא הגורם לבעיה/למחלה ולכן, הוא גם הגורם לפתרונו.

אין יותר תועלת בכדורים, תחבושות, משחות, שיחות נפש ועוד מצרכי מרפא שונים. הרגיעה שהם מביאים היא סימפטומטית אבל הבעיה לא נפתרה מהשורש. כדי להתחבר אל השורש, לפי ברונז גרונינג: "האמן ובטח שהכוח האלוהי עוזר ומרפא". וגם לפי מקורותינו: "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי שבטך ומשענתך המה ינחמוני (תהלים כ"ג, ד)... "כי אבי ואמי עזבוני וה' יאספני" (תהילים כ"ז). אמונה זו חייבת להיחרט במוחנו – ליבנו.

"הפרידו עצמכם מהמחלה. היא אינה שייכת לכם. עליכם ללמוד להתחבר מחדש לכוח האלוהי."

הרמב"ן הציע: "כל מעשה הנס בתוך נס תסיר הנזק במזיק ותרפא החולי במחלי". לעלבון אין שום משמעות אלא אם ניתן לו משמעות. לשכן שעושה רעש אין שום משמעות אלא אם נגיב לרעש המטרדי. לא המעליב ולא השכן מכריחים אותנו להרגיש – לחשוב – להגיב כך. הפילוסוף אורליוס סיכם זאת כך: "הסר את דעתך מזה, ו'נפגעת' יוסר גם כן. קח משם את 'נפגעת', והפגיעה תוסר."

תפקיד האור לתת, להשפיע, למלא (העליון, הסיבה בכל מצב) ותפקיד הכלי לקבל (התחתון, המסובב בכל מצב). לשם כך, על האור לעבור דרך כל טבעות שרשרת סיבה – תוצאה שאנחנו, החל מהטבעת הראשונה שהיא הפנים המקוריים הראשונים שלנו בכללות הרוחנית שהינם תולדה ישירה של הבורא, דרך כל הגילגולים ודרך כל טבעות חיים אלה וגורמי ההשפעה עלינו. לפיכך, עלינו לכבד את כולם כמקור ההזנה שלנו, בלי קשר למי-מה הם; מהבורא ועד אחרון המזינים/משפיעים עלינו.

טבעות סיבה-תוצאה רחוקות או קרובות פועלות על פי אותו עיקרון: "גבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם" (קהלת ה', ז). הגבוה משפיע על הנמוך. מעל כולם הגבוה המרוכז ביותר, העילה של הכל, המקור, השורש, אור עליון (מים, צליל, אור, תודעה). הוא המזין והמרפא (העדרו גורם לכל הבעיות). הוא השומר על כל אלה שמתחתיו. זה קו היררכי של אמת – יושר – ערכים – עוצמות – איזון. כך עובדת רוחניות. לפיכך, כל מצוקה יש לפתור מרמת השורש – הסיבה. **השכל צריך לשלוט בלב ולא ההיפך.**

אז כיצד מחלימים?

אנחנו מתחילים להחלים רק כאשר אנו מבינים שהעבר יכול לתת לנו לא רק סבל אלא גם מתנות. גם אהבה, גם מחויבות לאחר, או כאשר אנחנו לוקחים אחריות על ההשלכות של מעשינו. כאשר משלימים עם העבר. כשאנחנו מתחילים להחלים כך גם מערכות היחסים שלנו.

לפיכך, תהליך הריפוי מעביר אותנו מחולין לקדושה: **יחול קדושך... יופעל קדשך... החולין יהפוך לקדוש בעזרת זרימה מלמעלה למטה:**

השורש של הרוח/נשמה/מהות הוא אור עליון.
השורש של השכל הוא רוח/מהות/נשמה.
השורש של הנפש הוא השכל/מחשבה.
השורש של הגוף הוא הרגש/נפש.

העליון משפיע על התחתון: מתחיל בראש (נשמה/רוח/שכל אוניברסלי) – עובר ללב – עובר לגוף (נפש) – עובר לרגליים (גוף) ולכל האברים שלהם. אם נקפיד לפעול כך, נעבור משלטון הגנים לשליטה על הגנים בכוחה של מחשבה/תודעה.

יקום האור (יקום 1, משולש עליון שקודקודו כלפי מטה, '**הראש'**)/שורש עליון/יסוד צליל-מים (-)/התודעה. יקום האור משפיע על יקום החיים (יקום 2, נקודת החיבור, '**הלב'**)/אנרגיה/מהות/יסוד אור-אוויר/הנשמה (0)/מחשבה/נשימה. יקום החיים משפיע על יקום הקיום (יקום 3, הרחם האבולוציונית, משולש שקודקודו כלפי מעלה)/ענפים/יסוד אש (+)/**גוף-נפש**.

לענייננו, הראש מקבל תחילה 7 אורות ידע ארצי (אבולוציה ארצית 3-4, עולם העשייה: אור נפש בקבלה – סולם צרכים). כאשר אורות אלה ביססו את אחיזתם בראש, הם יורדים לגוף ובמקום שהתפנה, הראש מקבל 7 אורות ידע שמיימי (אבולוציה שמיימית 5, עולם היצירה: אור רוח/שכל/מחשבות). כאשר אורות אלה ביססו את אחיזתם בראש, 7 ידע ארצי יורד מהגוף לרגליים, 7 ידע שמיימי יורד מהראש לגוף. אז מתפנה מקום לראש לקבל 7 אורות ידע אוניברסלי (אבולוציה אוניברסלית 6-7, עולם הבריאה: אור נשמה/מהות).

מאחר והיום האנושות נמצאת רגע לפני תחילת הגאולה, דווקא זה שהראש מומטר באנרגיה אוניברסלית (כאוס של עצי דעות), והגוף באנרגיה שמיימית (בעזרת אנרגיית גמא האמת המרה של האדם נחשפת) והרגליים עדיין באנרגיה ארצית (חומות מגן, כבלים, אגואיזם, הנהנתנות), ההופך את הקיום שלנו לאלים. כל השליליות, הרוע, מעשי השחיתות, הדיכאונות, החרדות, הכעסים, נשפכים החוצה ומכריחים את החברה האנושית להתעורר.

לכן, אנחנו חייבים להוריד היום את האנרגיה האוניברסלית לרגליים על מנת להיות ראויים לצאת משער הגאולה אל הכוללות הרוחנית.

לפיכך, כל בעיה בחיינו שאינה נפתרה משורשה, גורמת לאשפה שלילית להצטבר ולא יעזרו כל התרופות, הטכניקות והשכלולים המדעיים. הגישה לאור, למקור ההזנה נחסמת. החסימה פוגעת במצב זרימת האנרגיה בין התאים, דבר המביא למצוקה ולמחלה של הגוף והנפש. הכלי/הגוף הופך למחורר (לכברה) ולכן, האור שנשאר בו הוא מזערי ואנרגיית החיות שלנו נמוכה. לכן, אנחנו מביאים לחיינו נגעים רבים (כמו הפרשת רעלים המופיעים על פני שטח הגוף), ייסורים רבים, התנסויות קשות, התמכרויות, פחדים קשים, דיכאונות, מחלות נפש, חוסרים רבים. כי כל מה שאנחנו מכניסים, כולל הנאות של רגע, מיד זולג החוצה והחיסרון מכאיב. ההתמכרויות מתגברות.

- ריפוי הגוף/האיברים (ריפוי סימפטומטי, נגיעה בקליפות, בענפים).
- השורש של הגוף הוא הרגש/נפש בהמית (טיפולים פסיכולוגיים למיניהם).
- שורש של הרגש הוא מחשבה/שכל (שינוי מחשבתי).
- שורש של מחשבה/שכל שהוא שורש העולם האנרגטי - רוחני/נשמה.
- בעת, מצא פתרון שורש הנוגע רק בשורש העולם האנרגטי.

אם הבנו את הנאמר לעיל ובאמת התעוררנו, סימן הוא שהחלטנו להפוך את כל הדחיסות, את כל הקיבעונות, את כל החומר למשהו נזיל (כספית/כסף/כיסופים). כאשר הכל נזיל, בתהליך האבולוציוני אנחנו: גמישים, יצירתיים, מתחדשים, משתנים, מרפאים, מטהרים, אוזחים ומשחררים, נכשלים ומצליחים, נמצאים בתנועה אנכית מתעצמת. סימן הוא **שיש לנו מזל (נוזל)!!! אנחנו מחוברים למחשבת הבריאה, לזרע הקיום, ובוראים בתבונה את המציאות הקיומית הנכונה שלנו.**

ג. קארמות:

"אירועים חיוביים ושליליים אשר בהם יתנסה האדם, הינם תופעה הקשורה לקארמה ולאבולוציה של אותו אדם. קארמה הינה מערכת חיים המכינה את תמונת המצב האבולוציונית. יש לה תקנה וסדר של השלמה. חזרת האירועים שיצור אנוש משיג על ידי התנסויות בתהליך החיים, בהתאם למערכת האבולוציה, מכונה קארמה."

מתנסים בה בהשפעת תת-המודע.

למעשה, אין צורך בהישנות. אך יצור אנוש חוזר באופן אינסטינקטיבי, בכל תקופה בה הוא חי, על האירועים מהם עדיין לא למד את השיעור ובדרך הזאת משלים את האבולוציה המהותית שלו. שרשרת זו של קארמות מחברת את האדם לתוכנית האבולוציה. אין התוכנית גורמת לאירועים האלה.

את מדרגות האבולוציה עולים דרך ההתנסות. מתנסים בכל אירוע מנקודות ראות נעימות ולא נעימות גם יחד, ומשיגים שלם שנרשם על הסליל התאי. הסלילים האלה הם סלילי אבולוציה של אותה תקופת חיים ולא ימחקו שנית. השיפוט הערכי אשר ירשם על הסלילים האלה, לעתים שם את חותמו על ידי אירוע יחיד בו מתנסים, ולעתים יכול להירשם על הסליל על ידי הישנותם של אותם אירועים במשך תקופות חיים מרובות. בדרך הזאת, האירוע הבדון ממשך להתרחש עד אשר ינתן האות שהלקח נלמד. האירוע הרשום על הסליל התאי אינו נשנה שוב" ("ספר הידע").

כדי לחזור ל"גן העדן" ממנו גורשנו, עלינו לעבור את "הכרובים" (העילאים שתפקידם לשמור על הציווי האלוהי והחוקים הקוסמיים) ו"להט החרב המתהפכת" (בדומה ללהט של 'חור שחור' השואב וטוחן כל מה שלוהט כמוהו, אבל מאפשר לעבור לקריסטלים קרים). לשם כך, עלינו להתעלות מעל ממדי הסיפוק והצורה, מעל החומריות, לחזור מריבוי, פיצול והפרדות אל האחד, אל האור הגדול, אל יצור האנוש התודעתי שגילה והשיג את עצמו מחדש.

על מנת להאיץ תהליכים אבולוציוניים, בוטלו כל הטבעות בשרשרת סיבה - תוצאה (בעיקר טבעות של האבולוציות של גוף החומר/מוות) ונשארו רק התחילית (הכוללות הרוחנית) והסופית (האבולוציה האדוניתית שתפקידה להשלים מעגל ולהשיג את השלם נעדר הצורה = את המהות = נצחיות = אלמותיות).

לפיכך, כל הקארמות מכל הגלגולים מתגלות כאן ועכשיו. כל השיעורים מתגלים כאן ועכשיו. כל העוצמות והיכולות מתגלות כאן ועכשיו. כל הפתרונות מתגלים כאן ועכשיו. לכן החיים מאוד אינטנסיביים ולעיתים מייסרים. כדי לראות את כל מה שנוכח - נפתח בפנינו, עלינו להיות בתודעה ניטרלית מתבוננת.

קיימות:

- קארמות של אישיות – רצון חופשי או רצון מותנה.
- קארמות של משימה – רצינות ומשמעת.
- קארמות של חיים קודמים – ניקיון האני הגבוה.
- קארמות של חיים – ניקיון תת המודע. מחשבות פרטניות לתועלת אישית חיוביות/שליליות או מחשבות לטובת המכלול.
- קארמות אבולוציה – שירות לאנושות בעזרת תדרי מילים ולא סיוע פיסי (השפעה).
- קארמות חיי עולם – טיהור העולם בעזרת התקדמות התודעה/מחשבות.

ניתן לסווג את כל הקארמות ל-4 נושאים (ק-נ-א-ה):

- קבלה ללא תנאי (קבלה של... קבלה מ... קבלת האחר, חמלה)
- נתינה ללא תנאי (תודעה ניטרלית ללא התחשבנות, כבוד, מקום אחראי, טריגר להתעוררות = השפעה)
- אמון (אהבה תודעתית, מוכנות להתנסות, לחבק כישלון, אמונה שהכול לטובה, ענווה, סליחה)
- השתנות (אבולוציה, שינוי צורה, אומץ, סקרנות, מוטיבציה, תנועה אל עבר התכלית/הפסגה/הקומה ה-100)

בהחלט ישנן קארמות כבדות משקל (מזכירות את איוב). אבל יש לזכור כי "במשך התקופה הזאת, ישנן משימות מיוחדות שתימסרנה לכם. עם זאת, אל תשכחו שהאל מעמיס על כל אחד משימה כפי שהוא יכול להתמודד. מפני שהקצאת משימה מוערכת בהתאם לתדרים שלכם" ("ספר הידע"). כלומר, אף אחד לא חווה ייסורים שהוא אינו יכול להתמודד איתם.

תפקיד הקארמות וההתנסויות:

1. להחיות אותנו, לעורר אותנו, לדחוף אותנו אל מעבר לצוק ההרגל.
2. לייצר שלם. אם באנו מהשלם הרוחני ועלינו לחזור אליו כשלם מועצם יותר, הרי שכל התנסות, כל מבחן חייב להשלים את עצמו מבעד לדבר וניגודו: עשיר – עני – חולה – בריא, ישר – פושע וכד'.
3. להפגיש אותנו עם כל מה שמונע מאיתנו להשיג את התכלית הקיומית: להגיע לשער הגאולה (ממד 7), לפתוח את השער ולעבור בתוך חור שחור (ממדים 8-9), לצאת מבעד לחור לבן אל יקום 2 ולהתגלם בממד 10 כיצור אנוש אמיתי, שלם ועילאי.
4. לטהר את המכשולים והקיבעונות בנתיב חובות המשימה, לאסוף עוצמה לעוצמה ולטפס. בתהליך הטיהור אנחנו פותחים 4 ארכיבים/3 צופנים:
 - צופן מהות – ארכיבי העבר האני הגבוה, אבולוציה תאית.
 - צופן מילה – ארכיבי ההווה (מודעת/תת מודעת), אבולוציה של הכוונה/רצון/אמונה/מחשבה/מצפון.
 - צופן קליטה – ארכיבי הלא נודע – עתיד, אבולוציה של התודעה.
5. לחבר הכל לסיבה/גורם/שורש – תוצאה...שורה לעיונה לשורה תחתונה...הכל בייחוס עצמי (החוץ הוא רק מראות, טריגרים, נערי מעלית)...הכל בריאה עצמית (אין התאמה לחוץ, אף אחד לא אשם).

בעבר, קוסמוס היה עוצם עין אחת ולכן איסוף הקארמות והתשלומים היו איטיים ולעיתים לקחו אף 1000 שנים. היום, כאשר 2 העיניים פקוחות, הקארמות נערמות בקצב מסחרר, אף עם כל נשימה (במיוחד לגבי קארמות הוויות), והתשלומים מידיים.

בתהליכי הטיהור והריפוי של קארמות, קיבעונות, מכשולים, צורות, עלינו לחזק את תודעת התקנה, יותר מאשר להעביר ידע, כי אחרת לא נוכל להשיג שלם. בנוסף, האדם עצמו חייב להתנסות בשיעור, בטיהור ובריפוי ואינו יכול לבקש עזרה מהאחר, מהרב, מהמתקשר, מהאל (השקר הגדול של תקופתנו). רק האדם

בעצמו בעזרת "מים" טהורים (מחשבת הבריאה, אנרגיות אור), יכול לטהר ולרפא את הטבעות בשרשרת סיבה – תוצאה שהוא, בדומה לניקוי כוס בוך.

חשוב להדגיש: ההכרה אינה קארמה, התפיסה אינה קארמה ואף התחושה אינה קארמה. רק התגובה המגמתית היא קארמה. כלומר, אנחנו "נענשים" על ידי המעשים/התגובות שלנו ולא בגללם. המעשה מעניש אותנו ולא הבורא או גורם אחר. כלומר, המקור לכל ההתנסויות המאתגרות בחיינו נמצא בטיב הגורם, המקור, הזרע: "טיב הפרי כטיב הזרע". אין התוכנית לאבולוציה גורמת לאירועים האלה, אלא הבחירות שאנחנו עושים במהלכי חיים. לפיכך, קארמה שוכנת בפער שבין הכוונה לתוצאה. לכן, במקום להאשים את האחר בקורה אותנו, עלינו לקחת אחריות על הנתיה האבולוציוני שלנו ולהבין מהו השיעור, מהו התיקון הנכון ואיך לבצע אותו.

זאת לא עבודה קלה מאחר והחלק שבאנו לתקן קבור עמוק בפנים. הוא עבר איתנו מגלגול חיים אחד למשנהו מבלי שנתיחס אליו. נשמע ממש מייאש אבל זו האחריות של האדם לגורלו: אפשר להכריח מישהו לקיים מצווה, טקס או מעשה אחר, או שהוא יכול לקיימם מרצונו; אבל אי אפשר להכריח אותו, ואף הוא אינו יכול לפקוד על עצמו, להתחיל לאהוב ולראות בבהירות או להפסיק לקנא ולחמוד. עליו לעבור סוג של מסע עם עצמו.

הישארו מחוברים לרוח העילאית והפכו את הצרות לרכיב מעולם חדש ומופלא, בדיוק כפי שעשה זאת הקפה.

לסיכום; בתהליך, אף אחד אינו יכול להתערב בשדה האישי של האחר. אף אחד אינו יכול לעשות אבולוציה/טיהור קארמות/שינוי צורה של מערכת הבריאה המחשבתית עבור האחר. כל אחד אחראי לתודעתו העצמית. כל אחד הוא המחנך של עצמו. כל אחד הוא התליין של עצמו. כל אחד פוגש את גורלו בהתאם להשקעה האבולוציונית שלו. כל אחד אחראי לנתיבו שלו בלבד ואם רוצה הוא לשנות את מציאות קיומו, עליו לשנות מערכת הבריאה שלו.

בירור

לקבל שלכל דבר יש סיבה = לקבל את המציאות as such, אינו תהליך פאסיבי אלא, כניסה למדיום ריק, אינות, אפס, ניטרלי, על מנת לעשות בירור מענפים - לזרעים - לשורש.

שלב 1 – מתבוננים ברגשות שעולים בנו כתוצאה מהכאב - סבל: 'אתה אידיוט, למה לא הסתכלת לאן אתה הולך', או 'בפעם הבאה תיפול על הפרצוף שלך ותשבור את הרגל', או 'זה כל כך טיפוסי לך, אתה כזה לא זהיר', 'זאת עוד דוגמה לכמה שאתה כישלון'. חשוב להתבונן ברגשות ברמת פירוט גבוהה = מוציאים מהחושך אל האור תכנים מקבעים. הוצאת כעסים ודיבור ישיר על מה שמפריע וכואב, מהווים שלב דרמטי בדרך להיטהרות, להרגעה ולאחר מכן ליכולת לבקש סליחה וגם ליכולת לסלוח.

שלב 2 – **הבדלה**...מושכלות (שכל עיוני טהור, אמת מוחלטת, לחשוב בתוך המחשבה) לעומת מפורסמות (לחשוב על מחשבה, שכל מגודר ומוצפן). מבינים לעומק סיבה – תוצאה (שורש), רושמים.

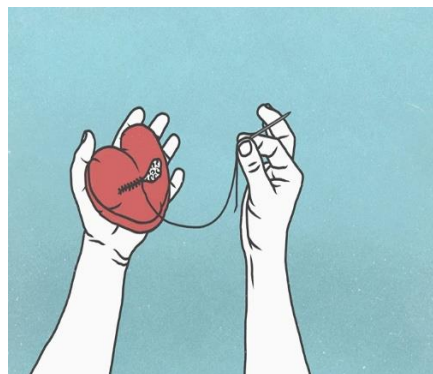
שלב 3 – **הכנעה** (ענווה)... נוכח בלי להוכיח. מאיינים את האגו (לא מכניעים אותו במובן הפונקציונלי), את האנוכיות, מכניעים את שורש הרע בלי לגעת בו, אלא בעזרת ניכוס השורש החיובי. בעזרת שינוי צורה של מערכת הבריאה. אי אפשר לעקוף את תהליך הריקון/טיהור ולקפוץ ישר לסליחה אמיתית, כי התודעה עדיין מחוברת לשורש הרע.

שלב 4 – **המתקה**...בקשת סליחה – מחילה – כפרה...ואחיזה בשורש החיובי. בשלב זה מקפידים לא להתערב בנתיבו של האחר, אלא רק שואלים כדי להציף שורש גורם - תוצאה.

בקשת הסליחה על התעלמות מעצם מציאותו של הזולת ממי שהוא.

בקשת המחילה על התעלמות מבקשותיו של הזולת ממה שהוא רוצה.

בקשת הכפרה על התעלמות מבקשת הזולת למה הוא רוצה את מה שהוא רוצה.

התחברות מהותית לזולת (מהות למהות, לב אל לב).

- היום יותר מבעבר, פרק הסליחה בספר החי שאנחנו הופך לקריטי:
- סליחה לא משנה את העבר, אבל מרחיבה את העתיד שלנו.
 - סליחה היא הצורה הגבוהה ביותר והיפה ביותר של אהבה.
 - היא האור שמרפא קיבעונות, כאבים, אכזבות, טראומות.
 - היא מביאה איזון, אושר, חיות.

בעצם, כל ההתנסויות הקארמתיות עוד מחיים קודמים, משולמים בחיים אלה, כי הטבעת התחילית והסופית אוחדו וכל מה שבאמצע הוכלל. דרך ההתנסות בייסורים אנחנו מטוהרים על ידי **התוכנית המוגדרת של סליחה הודית**. מי שאינו יכול להשלים את התוכנית המוגדרת הזו שלו, לא מקבל זרמי ריפוי ולכן, אינו יכול לעבור לממדים אחרים.

סליחה היא מצב שבו אדם לוקח אחריות על מעשיו – מילותיו ועושה חשבון נפש. מצב בו האדם מתנצל ומבצע תהליך של תיקון (מפסיק את הקארמה). הסליחה עצמה היא תהליך שכלי, רגשי, רוחני כאחד שבו חדל אדם מלחוש כעס, עלבון, כאב כנגד מצב או אדם אחר. משתחרר ממועקות וממתחים. מתקרב אל עצמו וליקרים לו.

סליחה יושבת על אמון – truthfulness. כאשר לאדם יש את עצמו, כאשר הוא חי את פנימיותו לפי החוקים הקוסמיים, במיוחד זה של שיווי משקל, כאשר הוא מאמין בשותפים למעגל היחסים, יש לו את האומץ לוותר על שליטה, על האגו האנוכי המשתק עשייה חדשה (אי-קיום), על מגננות וחומות מגן, על פתחי מילוט, ולהתמסר למכלול בלי החשש לאבד את ייחודיותו. הוא נמצא בשקיפות ובאינטימיות. הוא לא מרגיש איום על קיומו.

אתם סומכים על הכנפיים שלכם ולא על הענף עליו אתם נשענים.

המשמעות איננה חשיפה, כי אם **הווייה**. האדם מביא את מלאותו למעגל (לכן, הבקשה "ספר לי על עצמך" היא שגויה ומקבעת במציאות הענפים, הזהויות). הוא נכון לקחת סיכונים בלי להאשים את האחר. הוא מבין שכל הקורה הוא לטובת השגת התכלית האבולוציונית וחובות המשימה. כאשר אלה מושגים, הניגודים, האשמה, הבושה, הספק והפחד מאי-ודאות נעלמים. לא מפחד להתמזג, להתנסות בחדש ולחבק כישלון. פועל מהמקום "נכון לי" במקום מהמקום "כדאי לי". פועל ממקום של אהבה תודעתית – אהבה אוניברסלית. הלב מתמלא באור גדולות ומפיץ את ריחו לכול, ללא הבדל (להיות שמש). הלב נשאר פתוח ואוהב ללא קשר למה שהאחר עושה או יעשה ולמה שקורה במציאות. הוא מתבונן באמצעות מהות הלב ולא באמצעות המחשבה, אוהב ללא ציפייה להיות נאהב, נותן ללא ציפייה לקבל. זה המנתק עצמו מ"עין תחת עין", מוצא אושר. פעימת ליבו המקודשת – ברשותו.

לפי שיטת ה'אופונופנו:

- אני אוהב אותך כי...
- אני מצטער על כי...
- אנא סלח לי על...
- תודה לך על...

כאשר אהבה וסליחה נכנסות למעגל באמצעות המהות יותר מאשר באמצעות מילים הרוקדות סתם כך על לשוננו, החיים נעשים מאוזנים ויפים יותר. אם אנחנו יכולים לחבק באהבה אפילו את אויבנו, אם אנחנו יכולים

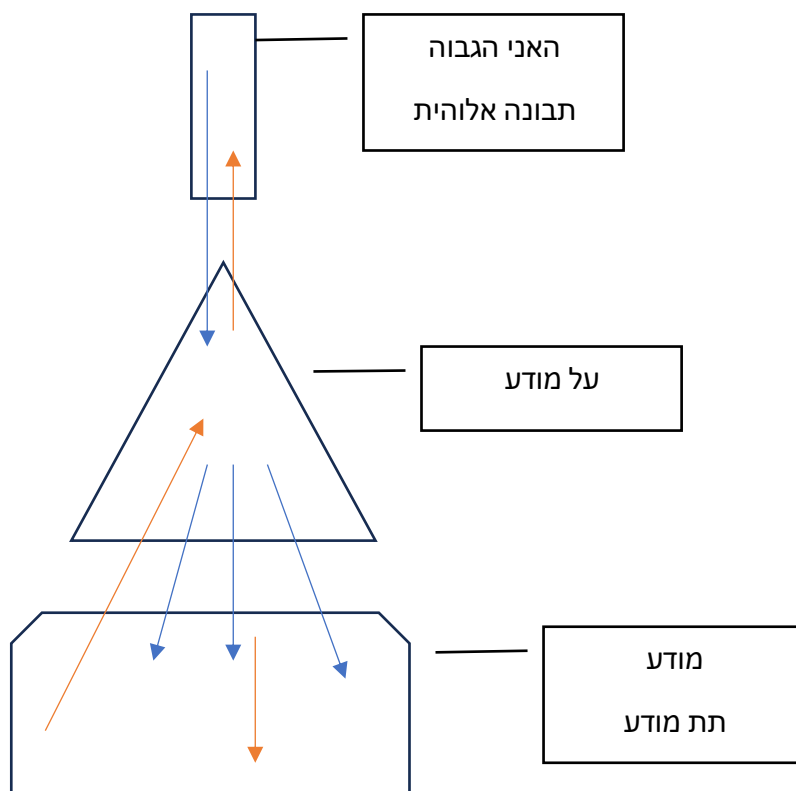
לחשוב על חלוקת מזוננו גם אם אנחנו רעבים, אם אנחנו יכולים לבקש סליחה גם מהאדמה עליה אנחנו דורכים, כי אז המבחנים דרכם עוברים הופכים לקלים יותר. משמעות הסליחה בשורש היא לשלח את הנפרדות שלנו מהבורא ומנשמתנו.

כאשר אנחנו באים ממקום של סליחה, אנחנו מתפייסים עם העבר, הסבל והאובדן, סוגרים מעגל התנסות ומשחררים את הפחד. לכן הסליחה מרחיבה אהבה. וכאשר הלב נפתח האושר מגיע. כאשר האושר מגיע, אנחנו מרשים לעצמנו להתפלא מנפלאות היקום, להעריך את הטוב הקיים בחיינו ולהודות עליו. מתייחסים אל בני אדם כאל בצלם נבראו. מבינים כי כולנו אנרגיה ללא קשר ללאום, לדת, להשכלה או למעמד. כאשר אנחנו מכבדים את עצמנו ופועלים מתוך מרכז הכובד הפנימי שלנו, אנחנו מכבדים גם אחרים. אנחנו מתייחסים אליהם מתוך נדיבות והודיה ובכך, מאפשרים להם לבטא את עצמם, מכבדים את המרחב האישי שלהם, ולא ממהרים להציל, לגאול, לרחם, לדאוג ולהושיע.

רק אהבה יכולה להפסיק את הגירוי – תגובה האוטומטיים, להפסיק את השפעת החוץ על הפנים שלנו, להתבונן, לבטא ולשחרר רגשות שליליים (טיהור). כי ללא מהות זו האגו לא היה נדרש לקליפות האלה ולמלחמת ההישרדות שלו (התגרויות האגו). במצב שכזה אהבה ללא תנאי מרפאה, עוטפת, מעניקה, מכילה ונותנת הרגשת ביטחון והערכה.

ד"ר רוברט אנרייט מאוניברסיטת ויסקונסין-מדיסון נחשב כמי שביסס את מקומו של תהליך הסליחה במחקר הפסיכולוגי. ד"ר אנרייט ייסד את המכון הבינלאומי לסליחה ויזם מחקרים פסיכולוגיים רבים בתחום זה. ד"ר אנרייט פיתח מודל תהליכי של 20 שלבים לסליחה. חלק מהם נשזרים ב-4 הנקודות שהזכרתי לעיל:

1. **היזכרות.** הצעד הראשון שהאדם עושה בתהליך נקרא "הכרת הרע". בשלב ראשוני זה הוא מגלה שהוא אגואיסט מטבעו. בהדרגה הוא מתחיל להבין שכל המחשבות והרצונות שמניעים אותו נועדו כדי להשביע את האגו שלו בלבד, גם אם זה על חשבון האחר.
2. מוכנות **לשחרר** הצמדות לסיפור.
3. התבוננות פנימה **והכרה באחריות על המעשים** והטעויות שלנו. זהו השלב הבסיסי בלעדיו לא תצמח הגדילה והמשך תהליך הסליחה וקבלתה על ידי הצד השני.
4. הבעת **חרטה** כנה, לא בכאילו. להתנצל מעומק הלב ולהכיל את הכעס של האדם השני. ובוודאי לא – "סליחה אם פגעת", אלא "סליחה שפגעת". התרוקנות.
5. הצעה **לתיקון** – עלינו להציע פעולה, במקום ההתנהגות הפוגעת. כיצד ניתן לתקן את המעשה? האדם צריך לומר בפירוש מה הוא מתחייב לקחת על עצמו בעתיד.
6. **להכיל** ולאפשר את הכעס של הצד הנפגע. לא לבקש סליחה ולהיאטם. למשל: "איך אני יכול/ה לעזור לך לסלוח לי."
7. השלב האחרון, הוא היכולת **לתקן** את המעשים הפוגעים. הכוונה היא תנאי הכרחי אך לא מספיק. בקשת סליחה ללא כוונה לעזוב את המעשים הבעייתיים או חזרה על התנהגות פוגענית לא מפיסת כלל.

שלב 1 (כתום): אירוע – תנועה מהמודע לתת המודע – לעל מודע – לאני הגבוה

שלב 2 (כחול): מהאני הגבוה – לעל מודע – למודע – לתת המודע: זיכרון – ניטרול - ריק

מעט אנשים אוהבים אותך מקרוב. רבים מביעים משפטי אהבה במדיות השונות מרחוק!